

[Socialministeren.]

toratet Bistand ved Erstatningsbeløbenes Udbetaling og Anbringelse.“

Jeg tror, at de Spørgsmaal, som det ærede Medlem her rejste, i Praksis vil ordne sig ganske af sig selv, at man ved Forhandling med de forskellige Institutioner vil finde den Ordning, som efter det enkelte Tilfældes Karakter vil vise sig at være den praktisk rimelige. Jeg vil ogsaa paa dette Punkt henstille, at man ikke sætter andre Regler ind end dem, der findes i Ulykkesforsikringsloven, i Henhold til hvilken der jo ogsaa ydes Erstatning til talrige unge Mennesker, men hvor man dog altid har kunnet og ogsaa i Fremtiden vil kunne træffe en Ordning, der, under Hensyntagen til de enkelte Forholds nærmere Karakter, vil vise sig at være tilstrækkelig betrygende.

Stegger Nielsen: Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) gjorde en Bemærkning om, at jeg ikke havde nævnt § 1, Stk. 1, det Punktum, der udtaler, at „berettiget til Rente er under tilsvarende Betingelser værnepligtige, der udfører civilt Arbejde“. Dette gjorde jeg ikke af den Grund, at vi jo har Lov Nr. 187 af 20. Maj 1933, der tillader Aftjening af Værnepligt paa denne Maade og dermed ogsaa i nogen Grad forpligter. Men jeg vil dog tilføje, at ogsaa jeg mener, det er et af de Punkter, der skal tages op til Drøftelse under den kommende Udvalgsforhandling, at man gør det til Genstand for nøje Overvejelse, om der bør tilkomme disse særligt undtagne Erstatning efter denne Lov, eller om man retteligt bør henføre dem under en anden.

Hvad Spørgsmaalet om Aarsløn angaar, syntes Det konservative Folkepartis ærede Ordfører at være enig med mig, som hævdede Princippet: for samme Skade væsentlig samme Erstatning. Jeg argumenterer ud fra det Synspunkt, som er grundlæggende for hele dette Forslag: at denne Tjeneste er af en særlig tvungen Karakter. Lad mig nævne et Eksempel. To unge Mennesker kommer til Skade under deres Militærtjeneste. Den ene er, inden han blev indkaldt, udlært i et eller andet Haandværk, den anden er Tjenestekarl; de rammes begge med Tab af Arbejdsevne i samme Grad, og de har samme Alder. Det er klart, at efter Skalaen vil den første, han, der lige er udlært i et eller andet Fag, faa sin Erstatning beregnet efter en langt højere Aarsløn end den sidste. Dette synes altsaa

at pege i Retning af, at ikke mindst Folk udefra, unge Mennesker fra de frie Erhverv — og her tænker jeg særlig paa unge Mennesker fra Landbruget — ved indtrædende Invaliditet, paadraget under deres Militærtjeneste, vil faa Erstatningen beregnet efter en forholdsvis lavere Aarsløn. Jeg vilde finde noget saadant uheldigt og ogsaa urimeligt. Det var det, jeg mente med mit Spørgsmaal, da jeg talte første Gang: om man ikke kunde befrygte, at der vilde opstaa nogen Ulygthed, som maatte føles som en Uret. Jeg har imidlertid bragt i Erfaring — jeg var ikke Ordfører ved Ulykkesforsikringslovens Behandling og er derfor ikke tilstrækkelig inde i disse Forhold —, at Direktoratet har en human Praksis i denne Henseende — det kan vi, hvad jeg imødeser med stor Interesse, faa Rede paa under Udvalgsbehandlingen —, og hvis det er Tilfældet, vil der jo herigennem kunne bødes paa mulige Misforhold, hvis Forekomst jeg vilde beklage.

Det var ikke min Mening med den Bemærkning, jeg gjorde om de nuværende Nydere efter den gamle Lov, at fremsætte Ønske om, at den Lov, vi her tilsigter at give, skulde have tilbagevirkende Kraft. Det var kun min Mening at paapege, at med den økonomiske Udvidelse, der ligger i dette Lovforslag, vil der være — det er menneskeligt — en Mulighed for Utilfredshed, saaledes som ogsaa den højtærede Minister mente; det vil der sikkert altid blive, og deri er jeg saamænd ikke uenig; at en Imødekommen af de utilfredses Ønsker vilde kunne have økonomiske Konsekvenser, som igen vilde betyde yderligere Udvidelse. Vi maa hævde, at der inden for al Lovgivning, ogsaa inden for al social og human Lovgivning, hvor god denne end kan være, til enhver Tid maa være en økonomisk Begrænsning.

Hendriksen: Den ærede Ordfører for Det radikale Venstre (Veistrup) mente, at jeg havde draget vidtrækkende Slutninger af Afrustningslovforslagets Bortfald og Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag. Jeg haaber alligevel, at mine Slutninger ikke har været for vidtrækkende, selv om de har været vidtrækkende, for de Udtalelser, den højtærede Socialminister fremsatte, og som gik ud paa, at for Regeringens Vedkommende var Afrustningsforslaget og Afrustningsplanen overhovedet ikke bragt i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, siger jo ikke særlig meget paa dette Omraade. Og det er i og for sig ikke saa mærkværdigt, synes jeg,